

ת"פ 39326/11/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 39326-11-18 מדינת ישראל נ' פלוני

בפני כבוד השופט ארנון איתן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
פלוני

הנאשם

גזר דין

מבוא:

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טעון בכתב אישום מתוקן בעבירות תקיפה סתם (בת זוג) לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
2. עפ"י המתואר בכתב האישום המתוקן, ביום 9.10.18 התגלע בין הנאשם לבין אשתו דאז וויכוח על רקע כספי. בעת שהמתלוננת החזיקה את בתם בת ה-3 חודשים התקרב הנאשם אל המתלוננת מכיוון גבה, משך בשערה ושאל אותה "איפה הכסף". לאחר מכן הצמיד הנאשם את מצחו למחה של המתלוננת ואיים עליה כי ישרוף אותה. המתלוננת התקשרה לאחיה וביקשה כי יאסוף אותה, אז נכנסה לחדר השינה. הנאשם נכנס אף הוא לחדר השינה, קילל את המתלוננת ואז תפס את הטלפון הנייד שלה והטיח אותו בקיר חדר השינה. כתוצאה ממעשיו התנפץ מסך הטלפון הנייד.
3. בעת הצגת הסדר הטעון הודיעה המאשימה כי בכפוף לתסקיר חיובי, והיעדר פתיחת תיקים נוספים, לא תעתור היא להטלת עונש מאסר בפועל אף לא בדרך של עבודות שירות, אך מנגד תעתור להרשעה.

ראיות ההגנה לעונש:

4. מכתבי המלצה מ/מ- 5/מ
5. תעודת הערכה שרות צבאי.

6. מכתב המלצה חברת "צוות 3" ואישור מעבר לעובד.

תסקירי שירות המבחן:

7. בתסקיר תואר הנאשם כבן 36, גרוש ואב לילדה כבת שנתיים, עובד בלוגיסטיקה ומתגורר בבית אמו. הורי הנאשם התגרשו בהיותו צעיר ותואר קשר מרוחק עם אביו עד לפטירתו לפני מספר שנים. אם הנאשם מצויה עמו בקשר קרוב, היא אינה עובדת ומתקיימת מקצבת נכות.

עוד תואר שלנאשם אחות קטנה הסובלת מנכות והנאשם מונה כאפוטרופוס שלה.

8. תואר כי בנערותו של הנאשם האם לא הצליחה לגדלו ועל כן הוא נשלח ללימוד במסגרת פנימייה. הנאשם תיאר כי שמר על עצמו ממעורבות עבריינית בהתבגרותו וכי סיים את לימודיו בהצטיינות עם תעודת חשמלאי. לאחר מכן שירת הנאשם בשירות צבאי מלא כחשמלאי מטוסים.

9. באשר ליחסיו עם המתלוננת תיאר הנאשם כי לאחר נישואיהם נוצר מתח רב בין בני הזוג שנבע ממעורבות משפחתה של המתלוננת בכל מהלך בחייהם. עוד תיאר כי מצבם הכלכלי הקשה של בני הזוג השפיע אף הוא על המתח ששרר ביניהם. הנאשם תיאר את תחושותיו כי המתלוננת הביעה כלפיו ביקורת רבה, הרבתה לקלל אותו ולא תמכה בו למול משפחתה.

10. את האירוע נשוא האישום תיאר הנאשם כזה שהוביל לפרידתם. לטענתו, האירוע התרחש כאשר גילה שהמתלוננת בזזה את כל חסכוניהם. הנאשם אמנם הצטער על מעשיו באותו אירוע, אך התקשה ליטול אחריות לנסיבות שהובילו לביצוע העבירה. שירות המבחן התרשם שהנאשם באופן כללי מתקשה ליטול אחריות על מעשיו הפוגעניים וזאת כחלק מהדחקה בה הוא נוקט כדרך התמודדות עם קשיים בחייו. הנאשם הביע תסכול על מצבו וביקש להשתלב בקבוצה טיפולית לניהול כעסים.

11. הנאשם תיאר כי הליך הגירושין בינו לבין המתלוננת הסתיים לפני כחצי שנה וכי מזה כשנתיים שהוא אינו מצוי בקשר עם המתלוננת או עם בתו, מחשש שקשר עמן יוביל להגשת תלונות נוספות כנגדו.

12. בשיחה עם המתלוננת תיארה כי הנאשם לא עבד תקופה ארוכה במהלך נישואיהם והדבר הוביל למתח רב. לטענתה, הנאשם היה אלים כלכלית ומילולית כלפיה ואף זרק חפצים בבית. המתלוננת טענה שהנאשם ניסה לנתק אותה ממשפחתה ואיים כי יפגע במי מהם שייכנס לביתם. את הסכנה שבדבר הבינה, לטענתה, במהלך האירוע נשוא הליך זה, או אז החליטה להיפרד מהנאשם. המתלוננת טענה שהנאשם הותיר אותה עם חובות כבדים לאחר פרידתם.

13. שירות המבחן התרשם כי הקשר בין הצדדים היה מלווה בכעס רב כאשר כל אחד מהצדדים מפנה כלפי האחר את האשמה במעשיו, ללא נטילת אחריות אישית. עוד ציינו כי להתרשמותם כיום, נוכח הנתק בין הצדדים, חלה ירידה במסוכנות להישנות המקרה.

14. בגורמי הסיכוי צוינה השתלבותו הנאותה של הנאשם במסגרות חיים יציבות, חרף הקשיים הרבים שחוזה בילדותו. צוין שבבסיסו מנהל מערכת ערכים תקינה. עוד צוינה נכונותו להשתלב בטיפול ייעודי ונטילת אחריות מסוימת למעשיו וכן העובדה שההליך הפלילי שהתנהל נגדו לראשונה היווה עבורו גורם מרתיע. מן העבר השני צוינו נסיבות חיי הקשות של הנאשם שהובילו לתפיסות נוקשות ולצורך בשליטה אשר בנסיבות מסוימות יכולות להוביל לפעולות פוגעניות. עוד צוינה העובדה שהנאשם אינו נוטל אחריות מלאה למעשיו ואינו מעמיק בדפוסים שיכולים להוביל להישנות התנהלות דומה בעתיד.

15. בשים לב לכל השיקולים האמורים המליץ שירות המבחן על תקופת דחייה לשם שילוב הנאשם בקבוצה טיפולית ייעודית.

16. ביום 15.9.20 הוגש תסקיר משלים בו עדכן שירות המבחן כי הנאשם החל בהליכי מיון לשילובו בקבוצה ייעודית, אך נוכח המצב השורר עתה (התפשטות נגיף הקורונה) אין צפי לשילובו בקבוצה בקרוב. שירות המבחן ציין שהנאשם שב והביע רצונו להשתלב בקבוצה אך ניכר היה שהוא עושה זאת בעיקר לצורך שיפור מצבו בהליך המשפטי. למרות האמור מצא שירות המבחן כי בכך יש די כדי להוביל להשתלבות יעילה של הנאשם בקבוצה הטיפולית וכי בצירוף העובדה שאין מסוכנות רבה הנובעת מהנאשם, על אף שאין צפי ידוע לשילובו בקבוצה טיפולית והיות והנאשם הוא אדם נורמטיבי ושומר חוק, הומלץ על הטלת צו של"צ בהיקף 200 שעות וצו מבחן למשך שנה.

17. באשר לשאלת ההרשעה ציין שירות המבחן כי על אף חומרת המעשים, מאחר והמדובר במעורבות פלילית ראשונה, ומאחר ויכול והרשעתו של הנאשם בדין תוביל לפגיעה תעסוקתית בו, הומלץ על ביטול ההרשעה.

תמצית טיעוני הצדדים

18. בטיעוניה לעונש ציינה המאשימה כי תסקיר שירות המבחן תמוה שכן אין חולק שנוכח למועד הגשת התסקיר לא השתלב הנאשם בכל תהליך טיפולי שהוא, ואף לא יועד לכך. עוד ציינה המאשימה שנוכח חומרת העבירות אין לקבל את המלצת שירות המבחן בדבר אי הרשעה. המאשימה ביקשה לסיים את ההליך בהטלת צו של"צ, צו מבחן ומאסר מותנה.

19. ההגנה ציינה כי יש בהרשעת הנאשם כדי להוביל לפגיעה תעסוקתית בו. לצורך הוכחת הטענה הוצג אישור מטעם מעסיקו של הנאשם לפיו הוא עבר סיווג ביטחוני בעת קבלתו לעבודה וכי תנאי לקבלת התפקיד כעובד מן המניין הוא היעדר רישום פלילי.

20. עוד נטען, כי המדובר באירוע חריג בחיי הנאשם - כנגד הנאשם מעולם לא הוגשה תלונה במשטרה, הנאשם הביע צער על מעשיו והמדובר במקרה חריג ביותר. צוין כי המקרה הנדון עומד בכל התנאים הנדרשים עפ"י הפסיקה לביטול הרשעה, והפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה נמוכה. מנגד, וככל והנאשם יורשע, הפגיעה בו תהא בעלת השלכה קריטית על עתידו. ההגנה צירפה אישורים על מקומות בהם התנדב הנאשם בכל מהלך השנים, וציינה שהנאשם מעוניין למלא תפקיד התנדבותי. בנוסף, הוגשה פסיקה תומכת אודות ביטול הרשעה במקרים דומים.

21. בסיום מסר הנאשם כי הוא נוטל אחריות מלאה למעשים שביצע ומצר עליהם. הנאשם הוסיף כי הוא מעוניין לבצע שעות של"צ והוסיף כי הרשעה תפגע ביכולתו להתקדם במסגרת עבודתו, ואף לא להשתלב בה כעובד מן המניין.

מתחם העונש ההולם:

22. בבואו לגזור את עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע את מתחם העונש הראוי לאורו של עקרון ההלימה, בו משוקלל הערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ומדיניות הענישה הנוהגת (תיקון 113 לחוק העונשין, סעיף 40ב לחוק).

23. מעשי הנאשם פגעו בערך החברתי של זכותו האינהרנטית של כל אדם לשמירה על בטחונו האישי ועל גופו, ובפרט בזכותן של נשים לחוש מוגנות בביתן-מבצרן.

24. בית המשפט עמד רבות על חומרתן הרבה של עבירות אלימות במשפחה. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע כי מעשים אלו נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים, שכן הציפיה האנושית הטבעית היא שבתוך משפחה ישררו יחסי הרמוניה וכבוד. כאשר יחס זה מופר, הוא נוגד את חוש הצדק האנושי. עוד נקבע כי במערכת יחסים אלימה במשפחה, נעשה שימוש לרעה בכוחו של החזק למול החלש. חולשה זו מקבלת משנה תוקף משום שנגישותם של נפגעי העבירה לרשויות אכיפת החוק, לרוב קטנים או בת זוג, היא עניין טעון, מורכב וקשה, ולרוב מלווה באימה רבה. עוד צוין כי לא אחת נעשה שימוש לרעה ברצון הנפגע לשמור על שלמות המשפחה וכן בתלותו הרבה של הנפגע בפוגע, מבחינה כלכלית ורגשית. בנסיבות האמורות קבע בית המשפט כי חלה חובה יתרה להגן על קורבנות האלימות, שהם על פי רוב חסרי ישע, ומכאן אף נדרשת החמרה בענישה בעבירות אלה. ראו: ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11.10.07).

25. נקבע בפסיקה כי נגע האלימות במשפחה פוגע בשלום הציבור ובערכים יסודיים של החברה בישראל, ועל בית-המשפט מוטלת החובה להוקיע מעשים אלו בדרך של ענישה משמעותית, אשר תעביר מסר שיפוטי חד וברור לעברייני האלימות במשפחה. ראו: ע"פ 7513/12 בלאל מרעי נ' מדינת ישראל (22.10.12). בעניין זה נקבע כי "לא די ברטוריקה מרתיעה המוקיעה את עבירות האלימות במשפחה, ויש לגבות את האמירות החשובות שבפסקי הדין בענישה הולמת". ע"פ 792/10 מדינת ישראל נ' פלוני (14.02.11).

26. בית המשפט העליון קבע כי העונש בגין עבירות אלימות יהיה על דרך הכלל כליאה מאחורי סורג וברих, וככל שיעצם מעשה האלימות כן תארך תקופת המאסר. ראו: ע"פ 8314/03 רג'אח שיהד בן עווד נ' מדינת ישראל (7.6.05).

27. בסעיף 40ט לחוק העונשין פורטו שיקולים שיש בהם להשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם את אירוע העבירה הנדון. בין היתר צוינו שיקולים אלו: הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה, הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה, יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו, יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה.

28. במקרה דנן, אין המדובר באירוע שהפגיעה בערכים המוגנים שבו הינו נמוך, ואף אם יוחסה לנאשם עבירה של תקיפה סתם, נסיבות האירוע אינן פשוטות כלל. האירוע שפרץ סביב מחלוקת כספית, הסלים לכדי אלימות ממשית בה נקט הנאשם. כעולה מכתב האישום, הנאשם נעמד מאחורי המתלוננת אחז בשערה ומשך אותו. הנאשם ביצע את המעשה כאשר המתלוננת אוחזת את בתם התינוקת בידיה. בהמשך, הצמיד ראשו למצחה של המתלוננת והפנה כלפיה איום ממשי לפגיעה בה. תכף לאחר מכן, נכנסה המתלוננת לחדרה, אך הנאשם בעקבותיה- לא חדל, המשיך לקללה, ואף הטיח את מכשיר הטלפון הנייד שברשותה על הקיר.

29. באשר למתחם הענישה ההולם, הרי שבאופן טבעי מתחם הענישה בעבירות אלימות במשפחה מתפרש על פני מנעד רחב ביותר, המשתנה בכל מקרה ומקרה בהתאם לנסיבות העבירה, חומרתה, תכיפותה ועוד.

30. לצורך קביעת מתחם העונש ההולם אפנה למספר פסקי דין הרלבנטיים לאירוע נשוא הליך זה:

א. ברע"פ 5434/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.11.17) דן ביהמ"ש העליון במקרה בו איים הבעל על אשתו בצורה חמורה, אך רמת האלימות בעבירת התקיפה הייתה נמוכה יחסית (משיכה מהקרסול, הקמה/ הושבה בכוח ומשיכה בתנוך האוזן וסגירת הדלת בפניה), ואושר גזר דינו של בית משפט השלום אשר גזר את עונשו של הנאשם, בגין 2 אישומים, ל-10 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר מותנה וענישה נלווית. גם באותו המקרה היה הנאשם נעדר עבר פלילי, וניתנו חו"ד דעת חיוביות בעניינו.

ב. בעפ"ג 24970-08-12 **עופר הרשקוביץ נ' מדינת ישראל** (11.11.12) אושר פסק דינו של בית משפט השלום אשר השית על נאשם 8 חודשי מאסר בפועל בתוספת ענישה נלווית בגין כך שבאחד הימים דחף את אשתו בעודה מחזיקה בידיה את בתם בת השנתיים וחצי, גרר אותה לאמבטיה, משך בשערות ראשה, היכה אותה בראשה עם ידיו וירק עליה.

ג. בת"פ 45824-05-15 **פרקליטות מחוז צפון- פלילי נ' ש.מ.ה** (19.09.16) נגזרו על נאשם 4 חודשי מאסר שירוצה על דרך עבודות שירות בגין כך שבאירוע בודד התגושש עם אשתו ודחף אותה עד שבגדיה נקרעו ובמקרים אחרים תקף את ילדיו, אם כי בדרגת חומרה נמוכה יחסית, בצביטות ומכות קטנות. באותו המקרה נטל הנאשם אחריות מלאה למעשיו.

ד. בת"פ 20080-04-15 **מדינת ישראל נ' פלוני** (8.11.15) נקבע כי מתחם הענישה בגין אירוע אלימות בודד בו הכה הנאשם באגרופיו את בת זוגו וגרם לה לחבלה בפניה ובצווארה הוא מאסר בפועל, לתקופה שבין 8 ל- 20 חודשים.

31. סבורני, כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן, הינו החל צו של"צ ומאסר על תנאי ועד ל-10 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית. בכל הנוגע לעבירת האיומים מתחם העונש הינו החל ממאסר מותנה ו/או צו של"צ כאשר המדובר באירוע איומים בודד ללא עבירות נלוות (ראו לדוגמה ת"פ 43163-02-18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (12.12.18)), ומספר מועט של חודשי מאסר בפועל ועד לשנת מאסר כאשר נלוות לאיומים עבירות תקיפת סתם או כשהמדובר באיומים חמורים (ראו לדוגמה: עפ"ג 3328-05-15 **פלוני** עמוד 5

נגד מדינת ישראל (6.9.15); עפ"ג 5601-09-17 אמגד אגרוף נ' מדינת ישראל (09.04.18); עפ"ג (מרכז) 1079-04-14 נגוסה יטוב נ' מדינת ישראל (17.6.14); רע"פ 9704/06 גרמן סלונים נ' מדינת ישראל (28.11.06) ועוד).

סוגיית אי ההרשעה:

32. בהתאם להסדר הטעון, ונוכח תוכנו של תסקיר המבחן- המחלוקת מצטמצמת לשאלת הרשעה בלבד. מחד, עמדת המאשימה להותיר את ההרשעה על כנה, מאידך עמדת ההגנה המגובה בעמדת שרות המבחן להורות על ביטולה.

33. הכלל במשפט הפלילי קובע כי נאשם שהוכחה אשמתו ונקבע כי ביצע עבירה, יורשע בדין ויישא בעונשו. הימנעות מהרשעה, הינה חריג לכלל זה, והשימוש בו נעשה במשורה בהתאם לכללים שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון. נפסק, כי ניתן להגיע בגזר דין לתוצאה של אי הרשעה "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לחומרתה של העבירה" (ר"ע 432/85 גרמן רומנו נגד מדינת ישראל (21.8.85)).

34. בפסק הדין המנחה בעניין זה: ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337, נקבעו שני תנאים מצטברים, המאפשרים להימנע מהרשעה ביחס לנאשם שנקבע לגביו כי ביצע עבירה. "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

35. ההגנה הפנתה לשורה של גז"ד בהם, במקרים דומים, החליט בית משפט השלום לבטל את ההרשעה. עם זאת ולטעמי, יש להמשיך ולקבוע שביטול הרשעה במקרים של עבירות אלימות במשפחה הינו בגדר חריג, האמור להתרחש רק מקום בו נסיבות המקרה הינן חריגות ורף המעשים נמוך, וכן הוכחה פגיעה ממשית בעיסוקו של הנאשם.

36. סבורני, כי במקרה דנן לא ניתן להורות על ביטול ההרשעה וזאת מהטעמים הבאים:

א. בפס"ד המנחה בעניין כתב נקבע, כי שאי הרשעה היא כלי בו ניתן לנקוט כאשר "סוג העבירה" מאפשר לוותר עליה מבלי לפגוע מהותית בשיקולי ענישה אחרים. עוד נקבע בפסיקה שככל שחומרתה של העבירה גבוהה יותר, כך תהפוך אי ההרשעה לקשה יותר. ראו: פס"ד רומנו הנז'. ברע"פ 6612/09 אזולאי נ' מדינת ישראל (20.8.09) נקבע כי: "אין חולק כי הליך השיקום והטיפול חשוב הוא ורצוי הן לטובתו של המבקש עצמו והן לתועלתה של החברה ככלל. יחד עם זאת שיקול זה אינו השיקול היחיד העומד בבסיס מלאכת גזירת הדין. השיקול המרכזי בעת גזירת עונשו של אדם חייב להיות קביעת עונש ראוי והולם למעשים בהם הואשם והורשע". במקרה דנן, המדובר באלימות שאיננה ברף נמוך של מעשים, שנעשו כאשר המתלוננת אוחזת בבתם התינוקת. לכך התלוו גם איומים קשים שהופנו כלפיה.

ב. הנאשם נטל אחריות שאיננה מלאה בשרות המבחן, ואף שהביע חרטה, ניסה לדבריהם למצוא הצדקות וטיעונים למעשיו. צוין אומנם, כי להתרשמותם הנאשם מצוי בקונפליקט פנימי, אשר מקשה עליו להשלים עם העובדה כי פגע במשפחתו, דבר אשר מוביל אותו להדחקה ומזעור מחומרת האירוע, והוא אף הביע את רצונו

בטיפול, אך בפועל הנאשם לא שולב בהליך טיפולי עד כה. אכן, הסיבה לכך אינו נעוצה בנאשם, אלא במצב החרום וצמצום פעילות שרות המבחן, עקב התפשטות נגיף הקורונה, אולם בהתאם לתסקיר המסכם, הנאשם חש עייפות ותסכול מההליך המשפטי, והחשש שביטא, כך לדבריהם, נעוץ בתוצאות ההליך. בנוסף, השימוש במינוח "... הצליח להביע בפניו הבנה מסוימת לחשיבות הטיפול" אינו ברור. בהקשר זה לא ברור גם על מה נסמך שרות המבחן בקובעו, כי הנאשם נטל אחריות על מעשיו, זאת בשונה מהתסקיר הראשון. אם לא די בכך, הרי שבהמשך מתרשם שרות המבחן כי המוטיבציה לטיפול בה מחזיק הנאשם, הינה חיצונית בעיקרה ונובעת משיקולי רווח והפסד. בנסיבות אותן תיארתי, יש לקבל קביעות אלו בהסתייגות, ולטעמי בנסיבות אלו, אין גם מקום להורות על דחיית הדיון פעם נוספת לקבלת תסקיר משלים, עד לאחר שילובו של הנאשם בקבוצה הטיפולית.

ג. בפסיקה נקבע, כי בבוא בית המשפט לדון בבקשת ביטול הרשעה, עליו לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, כאשר עליו להתייחס לנזק מוחשי וקונקרטי, ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן עלול להיגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו: רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (3.1.13). בהתאם למסמכים שהוצגו, כמו גם טיעוני ההגנה בפניי, לא התרשמתי כי מתקיים במקרה דנן החשש לפגיעה מוחשית וקונקרטית בנאשם. המדובר במכתבי המלצה כלליים וקצרים שאין בהם בסיס מספק להוכחת הטענה אודות נזק ממשי, זאת בהתאם לכללים שהתוו בפסיקת בית המשפט העליון, זולת טענה כללית אודות פגיעה עתידית שאינה ברורה דיה.

גזירת העונש המתאים לנאשם:

37. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא'). הנאשם כבן 36 גרוש, אב לילדה בת שנתיים. הנאשם נטל אחריות על מעשיו בבית המשפט, גם במסגרת פרשת העונש, אם כי בשירות המבחן נטילת האחריות הינה מסויגת יותר. הבאתי בחשבון את עמדת שרות המבחן באשר להתרשמותו הכללית מהנאשם- תפקודו התקין וניהול אורח חיים נורמטיבי, וכן העובדה כי בבסיסו מערכת ערכים תקינה ושומרת חוק. לקחתי בחשבון את מכתבי ההערכה וההמלצה בדבר פעילותו ההתנדבותית של הנאשם. בנוסף, לא נפתחו כנגדו תיקים חדשים. כמו כן הבאתי בחשבון את חלוף הזמן מעת האירוע (כשנתיים ימים).

38. באיזון בין מכלול השיקולים החלטתי לקבוע את עונשו של הנאשם בתחתית מתחם הענישה ולהטיל עליו את העונשים הבאים:

- א. צו של"צ בהיקף 80 שעות, בהתאם לתוכנית שתוגש על ידי שרות המבחן לאישור בית המשפט בתוך 60 יום.
- ב. אני דן את הנאשם למאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים על העבירות שבכתב האישום המתוקן.
- ג. פיצוי למתלוננת בסך 1000 ₪ אשר ישולם עד ליום 1.4.2021. הפיצוי יופקד עד למועד זה במזכירות בית המשפט, ויועבר למתלוננת באמצעות מזכירות בית המשפט.
- ד. התחייבות בסך 3500 ₪ שלא לעבור את העבירות בהן הורשע וזאת למשך שנתיים מהיום.

עמוד 7

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשרות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ז כסלו תשפ"א, 03 דצמבר 2020, בנוכחות המאשימה הנאשם ובאת כוחו.